

O SEU GRAN DESEXO

Douglas Sirk, 1953

1630

ESTREA EN NUMAX: 07.11.2025 | V.O.S.E. | 79 min

En 1920, Naomi Murdoch abandonou a súa pequena vila e a súa familia para poder actuar noutras partes do país. Dez anos despois, a súa filla Lily convida a súa nai a vela actuar na súa obra do instituto. A volta ao seu fogar provocará os comentarios de toda a vila, despertando vellos conflitos e provocando emocións tormentosas.

Entrevista con Douglas Sirk: «Barbara Stanwyck era unha excelente actriz, das mellores do país»

Por Jon Halliday

A primeira vez que traballa co director de fotografía Russell Metty foi en *Take Me to Town* (1953)? Exacto. E desde entón fixemos dez películas xuntos.

Como conseguiu traballar con el? Vin algúns filmes que tiña feito e pedínlle á Universal que o contratase. Era moi caro e estaba moi solicitado, pero finalmente conseguino. Estabamos sempre de acordo en todo: tiñamos exactamente a mesma forma de ver as cousas e pasámolo moi ben traballando xuntos. Gustábame traballar cun grupo de xente á que coñecese ben e el era esencial neste grupo. Estou seguro de que este xeito de traballar cun grupo procede do teatro, onde sempre tiveron a miña propia compañía.

Take Me to Town debía facer parte dunha idea máis ampla que tiña eu: unha serie de historias sobre a vida provinciana. Decateime de que co pouco diñeiro do que dispuña era mellor limitarme a proxectos relativamente modestos. E o seguinte filme tamén, en certo sentido, cae dentro do mesmo grupo. Era *Stopover*, estreada co título de *All I Desire* [“O seu gran desexo”], un troco de título que non me gustaba por razóns que atinxen á concepción global da historia. Eu quería facer este filme e os demais do ciclo en cor —que consideraba esencial neste tipo de filmes para lles dar a necesaria calor e viveza, e comercialmente para engadir forza na billeteira— pero o estudio non quixo concederme a cor neste caso.

Por que non se llo concedera nos seus tres anteriores filmes? Porque os anteriores eran musicais, en certo xeito, e para un musical a cor considerábase esencial.

Non era Barbara Stanwyck unha estrela grande de abondo para conseguir diñeiro para este filme? Non creo que o fose aínda, aínda que era unha excelente actriz, unha das mellores do país podería engadir. Nesta película tiña a insensible tristura dunha vida rota ao seu redor. Era unha preestudo da actriz de *Imitación á vida* (1959). Volve dunha vida imitada... Atraíame a idea de “un alto no camiño” de *Stopover*. Stanwyck non pode recuperar o seu amor, hai algo que llo impide. Unha muller regresa con todos os seus sonhos, co seu amor, e non encontra nada máis que a súa corrompida, decrépita familia americana de clase media.

No libro, Naomi [o personaxe de Barbara Stanwyck] marcha, é so un alto. No filme permanece. É o presunto final feliz. Ross Hunter era inflexible. Tivemos que facelo. Pero isto é unha razón adicional pola que quería manter *Stopover* como título da película. Era un título moito máis escuro. Teríalle dado profundidade á película e ao personaxe, e ao mesmo tempo ironía.

Publicado en *Douglas Sirk* (Jon Halliday, Fundamentos, 1971)